

седналъ на единъ дървенъ трупъ съ кръстосани крака, рѣши си козината съ една треска, за да махне катрана. Тогава чакъ тя разбра, какъ хубавичко я билъ измамилъ заекътъ.

— Бъ кжпинака, въ кжпинака!... — викалъ той. —

Тамъ съмъ се раждалъ и съмъ растналъ азъ, да! Тамъ съмъ се раждалъ, тамъ съмъ отразналъ!

Послѣ, като се поклонилъ подигравателно на кумицъ. Лисица, отърчалъ весело въ дупката си, щастливъ и доволенъ, че успѣлъ да излѣзе здравъ и читавъ изъ това прѣмежиде.

Е. Теллин

МИЛКИНАТА ХИТРИНА.

Милкини живѣятъ на чифлика си близу до града. Прѣди коледа тѣ заколиха една свиня. Цѣлъ день всички домашни бѣха заняти съ пърлене и чистене. Даже и на заранѣта имаха работа по нея: масѣта прѣтопваха, наденици пълниха, сланина солиха... Най-послѣ прибраха всичко въ киляра.

На другия день Милкините родители и леля ѝ отидоха въ града. Излѣзли бѣха и слугитѣ отъ чифлика: кой съ добитѣка, кой за дърва... Вжъщи бѣше останала само Милка.

Това забѣлѣжиха двама негодници, които отънѣколко дѣня обикаляха около чифлика. Тѣ бѣха видѣли, че Милкини си клаха свиня, и бѣха намислили съ нея да се облажатъ по коледа

Скрити наблизу въ храсталака, щомъ видѣха, че хората отъ чифлика излѣзоха, тѣ се вмѣкнаха вжтрѣ и затършуваха. Когато бѣха влѣзли вече въ киляра и пълнѣха чувалитѣ си съ сланина, масъ и наденици, Милка чу шума, приближи тихо и видѣ всичко, безъ крадцитѣ да я усѣтятъ. Веднага тя съобрази, че ако извика, крадцитѣ ще ѝ дадатъ единъ ритникъ и ще избѣгатъ съ пълнитѣ чували; нѣмаше кой да ги спре. Затова тя ето що намисли: отиде въ избата,

ключоветѣ отъ която бѣха у нея, зема нѣколко бутилки отъ старото вино, отпуши ги и прѣдпазливо ги сложи въ стаята прѣдъ киляра. Слѣдъ това заключи стаята отвънъ и, безъ да губи ни минутка, затече се въ града, право въ управлението, дѣто разказа всичко.

Въ това врѣме какво вършиха двамата харници? Като напълниха човалитѣ и се канѣха да тръгнатъ, тѣ съгледаха бутилкитѣ съ виното.

— Охо, и винце!... Я да се почерпимъ! — рекоха си тѣ.

Сложиха чувалитѣ и почнаха да опитватъ ту една, ту друга отъ бутилкитѣ. А защото Милка нарочно бѣ донесла и бѣло и червено вино, тѣ скоро се напиха като кютуци. Когато стражаритѣ отвориха вратата, двамата приятели хъркаха на пода подъ масата.

На заранѣта чакъ тѣ се събудиха и се видѣха върху голитѣ пейки въ една не твърдѣ привѣтлива стая. Веднага разбраха, че нѣма да посрѣщатъ коледа у дома си, та макаръ и съ хлѣбецъ и солчица.

А Милка едва се отърваше отъ похвалитѣ за нейната съобразителностъ, които ѝ идѣха отъ всички сѣрани.

Дѣдо Мерандулъ се пързая.

Дѣдо Мерандулъ е чужденецъ-самотникъ. Прѣзъ прозореца на гостилницата той видѣ купъ весели дѣца да отиватъ, съ шейни въ рацѣ, на пързалката. Дълго ги гледа и имъ се радва. Спомни си той за своитѣ честити дѣтски години и му домжнѣ за нѣщо... — „Ще ида и азъ да се попързаямъ съ тѣхъ“, рече отсѣчено той. Изпи още една чаша вино, отиде бързо, та купи една шейна, и — по дѣцата, по дѣцата, та на пързалката...